

Ханджийката драсна кибритъ и запали газева тенекиена ламбичка, която тозъ часъ освѣтли мжно стаята и госта ѝ.

— Изъ тая врачка се излиза въ бостанчето ни, отъ тамъ прѣзъ затрънената заграда се минува на улицата... Това да знаешъ, ако ти потрѣбва, пощунж Аврамица и посочи на Огнянова мъничка една врачка твърдѣ песка, щото човѣкъ само бдвѣ приведенъ можеше да мине прѣзъ неж.

— Ами ти какво диришъ тука? попита тя.

— Отивахъ отъ Клисура за Бѣла-Черкова... Тосунъ-бей ме присрѣщна отгатакъ Текията и ме повърна.

На такова добродушно гостолубие, Огняновъ се счете длъженъ да отговори съ пълна откровенность. Та безъ неж и нищо не би направилъ...

Аврамица го изгледа състрадателно.

— Олеле мале, горкитѣ Клисурци, какво ли ще испатѣтъ... Тая станъ за тѣхъ иде...

— Клисура ще пропадне, стрино Аврамице, ще стане плѣнъ и пожаръ... и за това се помъчихъ да ѝ спася, но за жалость, не можахъ да пробия до Бѣла-Черкова.

— Ами какво щѣше да правишъ тамъ?

— Щѣхъ да подигна и Бѣла-Черкова, и тя да стане, та да станатъ и другитѣ села покрай неж. Тогава Тосунъ-бей щѣше да се дръпне.

— Поразилъ го Господъ тоя черъ цыганинъ!... Ами какво ще правишъ сега? попита пакъ Аврамица, като не знаеше какво ще ѝ иска Огняновъ.

— Вашъ Нанко дѣ е, тукъ ли е?

— Тука си е.

— А Кузманъ?

— Тука си е и той.

— Дѣка сж?

— Въ дюкяна при баща си, шѣтатъ, па и гледатъ да не отнесатъ нѣщо тия звѣрове...

Огняновъ помисли малко.